

Για το «Τρικαλινό Κιλελέρ», την πρώτη στην Ελλάδα αγροτοεργατική εξέγερση εκείνη τη ματωμένη Δευτέρα 2 Φλεβάρη του 1925, έχω μιλήσει άπειρες φορές.

Στις 7 Σεπτεμβρίου 2002, στη γιορτή του Αγρότη στο Ρίζωμα Τρικάλων, στη Σκλάταινα που το 1881 ξεκίνησε η πρώτη εξέγερση των αγροτών μετά την προσάρτηση της Θεσσαλίας στο Ελληνικό κράτος και απετέλεσε πρόδρομο του Κιλελέρ, ένας και μόνο άνθρωπος, απόγονος πρωτεργάτη της εξέγερσης του 1925, ξεκίνησε τον ανένδοτο αγώνα του ενάντια στη λήθη, έναν αγώνα για τη δικαίωση των θυμάτων και την τιμωρία των ενόχων.

Ο Σύλλογός μας σε συνεργασία με την «ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΟΥ 1925» έδωσε και δίνει νικηφόρες μάχες για την αποκατάσταση της ιστορικής μνήμης.

Αρνητικός πρωταγωνιστής της σφαγής των Τρικάλων ήταν ο τιμώμενος από το ΓΕΣ και το Δήμο Τρικκαίων, δολοφόνος, δοσίλογος και εγκληματίας Χρήστος Καβράκος.

Στην προσπάθεια μας για την αποκαθήλωση του αίσχους του Καβράκου συναντήσαμε αντιδράσεις, μνήμες σπιλώθηκαν, άνθρωποι λοιδορήθηκαν. Το γεγονός είναι ότι σήμερα οι τιμητές του Καβράκου, (<https://www.hellenicparliament.gr/UserFiles/c0d5184d-7550-4265-8e0b-078e1bc7375a/10945866.pdf>) βρίσκονται ήδη στη φυλακή, αφού ήταν μέλη εγκληματικής οργάνωσης.

Πιστεύω ότι ο αγώνας του Συλλόγου μας και της «ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΟΥ 1925» θα φτάσει σύντομα στο τέλος του με την υλοποίηση της [7.2.19/Φ.911.24/1/487899-Σ.1134](#) [Επιστολής του Γ.Ε.Σ.](#) προς το Σύλλογό μας.

Τιμώντας τη σημερινή επέτειο του «Τρικαλινού Κιλελέρ» καταθέτω ένα μικρό αφιέρωμα στα γεγονότα της Ματωμένης Δευτέρας και μια σχεδόν άγνωστη εγκληματική ενέργεια σε βάρος των ηρώων του Αλβανικού Έπους, όπως καταθέσαμε στη ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ με την [ΕΠΙΣΤΟΛΗ 16.10.19-36](#).

Στη μνήμη του πολυαγαπημένου μου Πελασγού Βάιου Φασούλα, ιδρυτή της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών Στις Πέντε Ηπείρους (ΕΕΛΣΠΗ), μέλους της «ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΟΥ 1925» και Ενεργού Πολίτη, του μικραδελφού του Κώστα Στεργιόπουλου.

Χρηστίνα Σ. Σωτήρχου

Νομοθετικό διάταγμα «ΠΕΡΙ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΑΚΤΗΜΟΝΩΝ ΚΑΛΛΙΕΡΓΗΤΩΝ»

Στις 14 Φεβρουαρίου 1923 υπογράφηκε από τον Νικόλαο Πλαστήρα, το Νομοθετικό διάταγμα «ΠΕΡΙ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΑΚΤΗΜΟΝΩΝ ΚΑΛΛΙΕΡΓΗΤΩΝ» και δημοσιεύθηκε στο ΦΕΚ 57/05.03.1923.

Όλα τα τσιφλίκια, αφαιρέθηκαν αμέσως από τους τσιφλικάδες και παραδόθηκαν στη νομή και κυριότητα του κράτους προς αποκατάσταση των ακτημόνων καλλιεργητών, χωρίς προηγούμενη αποζημίωση (αν και το Σύνταγμα όριζε να προηγείται πρώτα η αποζημίωση).

Στο άρθρο 3. «Ολοκληρωτική απαλλοτρίωσις» αναφέρεται ότι «1.Υπόκεινται εις ολοκληρωτικήν απαλλοτρίωσιν:α') Αι εις το Κράτος, τους δήμους, τας κοινότητας, τας Μονάς, τα πάσης κατηγορίας θρησκευτικά ιδρύματα και πάντα εν γένει τα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου ανήκουσαι εκτάσεις μετά των επ' αυτών κειμένων και την γεωργικήν αποκατάστασιν εξυπηρετούντων κτιρίων»

Στο Νομοθετικό Διάταγμα περιλαμβάνονταν «Γαίαι χρησιμοποιούμεναι προς βοσκήν, υποδιαιρούμεναι εις πεδινάς και ορεινάς (Άρθρ 17 γ) και εξαιρούνταν από την απαλλοτρίωση «α) δια την νομαδικήν κτηνοτροφίαν ανέκαθεν χρησιμοποιούμεναι μη καλλιεργήσιμοι βουνώδεις εκτάσεις, μετά των απαραίτητων δια την κτηνοτροφικήν εκμετάλευσιν κρασπέδων αυτών (ποδιές)»

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

(1)

Άριθ. πρ. 3473.

Περί καταλήψεως ακινήτων προς γεωργικήν αποκατάστασιν ακτημόνων καλλιεργητών κλπ. και πρὸ τῆς καταβολῆς ἀποζημιώσεως.

Ἐπὶ ἀνογκαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως ἀκινήτων πρὸς γεωργικὴν ἀποκατάστασιν ἀκτημόνων καλλιεργητῶν ἢ πρὸς ἐγκατάστασιν ἐν γένει προσφύγων, ὁμογενῶν καὶ μὴ, ἐπιτρέπεται ἡ κατάληψις τῶν ἀκινήτων τούτων καὶ πρὸ τῆς καταβολῆς ἀποζημιώσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Φεβρουαρίου 1923.

Ὁ Ἀρχηγὸς

Ν. ΠΛΑΣΤΗΡΑΣ

6. Ἐξαιρῶνται ὡς ἀνωτέρω καὶ διὰ τὴν νομαδικὴν κτηνοτροφίαν ἀνέκαθεν χρησιμοποιούμεναι μη καλλιεργήσιμοι βουνώδεις ἐκτάσεις, μετὰ τῶν ἀπαραίτητων διὰ τὴν κτηνοτροφικὴν ἐκμετάλευσιν κρασπέδων αὐτῶν (ποδιές).

Ἄρθρον 3.

Ὁλοκληρωτικὴ ἀπαλλοτριώσις.

1. Υπόκεινται εις ολοκληρωτικήν απαλλοτρίωσιν:

α') Αἱ εις τὸ Κράτος, τοὺς δήμους, τὰς κοινότητας, τὰς Μονάς, τὰ πάσης κατηγορίας θρησκευτικὰ ἰδρύματα καὶ πάντα ἐν γένει τὰ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου ἀνήκουσαι ἐκτάσεις μετὰ τῶν ἐπ' αὐτῶν κειμένων καὶ τὴν γεωργικὴν ἀποκατάστασιν ἐξυπηρετούντων κτιρίων.

β') Αἱ ἐπὶ μορτῇ ἢ ἀντισπύρῳ καλλιεργούμεναι ἐκτάσεις.

γ') Τὰ ἀγροκτήματα, αἱ βοσκαὶ καὶ τὰ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς ὀλίγητος τῶν ἀποικιστικῶν γρῆσιμα κτίρια ἰδιοκτητῶν, μὴ ἐπιμελυμένων αὐτοπροσώπως τῆς ἐκμεταλλεύσεως αὐτῶν ἕνεκα τῆς συνήθους αὐτῶν διαμονῆς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.

Σύννομα, οι αγρότες του Καστρακίου κατέλαβαν τα μοναστηριακά κτήματα των Μετεώρων και τα καλλιέργησαν.

«...Το προοίμιο της αιματηρής εργατοαγροτικής εξέγερσης των Τρικάλων αποτελούν τα γεγονότα του Καστρακίου της Καλαμπάκας. Στις 31 Γενάρη 1925 οι αγρότες του Καστρακίου, με την καθοδήγηση του Σωματείου Παλαιών Πολεμιστών, ξεσηκώνονται και καταλαμβάνουν τα μοναστηριακά κτήματα των Μετεώρων, με αίτημα την απαλλοτρίωσή τους και τη διανομή τους στους ακτήμονες. Η ενέργειά τους συναντά την αντίδραση των τοπικών αρχών. Ένοπλες δυνάμεις της Χωροφυλακής και μιας διμοιρίας ιππικού από τη Λάρισα κυκλώνουν το χωριό και συλλαμβάνουν στελέχη του Σωματείου, αλλά η σθεναρή αντίδραση σύσσωμων των κατοίκων του χωριού αναγκάζουν το στρατό να αποσυρθεί. Τα γεγονότα του Καστρακίου προκαλούν έντονη συγκίνηση στο λαό των Τρικάλων, αλλά και την κινητοποίησή του για να αποτρέψει τα σχέδια των αστικοτσιφλικιάδικων κύκλων, που μαζί με τις στρατιωτικές και πολιτικές αρχές είχαν αποφασίσει τη βίαιη καταστολή του «επαναστατικού κινήματος», όπως χαρακτήρισαν τον αγώνα των κατοίκων. Συγκεκριμένα η Ένωση Παλαιών Πολεμιστών Τρικάλων μαζί με το Εργατικό Κέντρο της πόλης αποφασίζουν τη διοργάνωση συλλαλητηρίου διαμαρτυρίας για τη Δευτέρα 2 Φεβρουαρίου. Χιλιάδες προκηρύξεις κυκλοφορούν στα χωριά και καλούν τον κόσμο να συμμετάσχει μαζικά...»

Πηγή:Εφημερίδα Ριζοσπάστης Κυριακή 24 Μάρτη 2002/σελ.12
<http://www.rizospastis.gr/story.do?id=1198503>

Η Ένωση Παλαιών Πολεμιστών και Θυμάτων Πολέμου, ιδρύθηκε το Σεπτέμβρη του 1922, με πρωτοβουλία στελεχών του ΣΕΚΕ. Παρόμοιες Ενώσεις ιδρύθηκαν και σε άλλες χώρες του κόσμου (Γαλλία, Αγγλία, Γερμανία, Αυστρία, Βέλγιο, Βουλγαρία, Σερβία, Αυστραλία κα) μετά τον Α΄ παγκόσμιο πόλεμο 1914 - 1918. Επάνω στα ερείπια των πολέμων, ανάπηροι, χήρες, ορφανά, αδελφές, γονείς των σκοτωμένων και αγνοούμενων ζούσαν μεταπολεμική τους κόλαση.

Η Ένωση συνδέθηκε με τη Διεθνή των Παλαιών Πολεμιστών, που είχε έδρα της το Παρίσι. Πολύ γρήγορα, η Ένωση δημιούργησε 400 περίπου τμήματα σ' όλη τη χώρα με πολλές χιλιάδες μέλη. Κυκλοφόρησε και δική της εφημερίδα, τον «Παλαιό Πολεμιστή», που είχε φτάσει να πουλάει 20.000 φύλλα. Η Ένωση πρωτοστάτησε στην ανάπτυξη ενός ευρύτατου κινήματος για τη διανομή τωντσιφλικιών στους ακτήμονες και την αποκατάσταση των αγροτών προσφύγων από τη Μ. Ασία.

Αμέσως μετά τη σφαγή των Τρικάλων, το τηλεγραφείο και το ταχυδρομείο έκλεισαν και αφαιρέθηκαν τα μηχανήματα όλων των αυτοκινήτων. Τα μοναδικά «ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ» που στέλονταν από τα Τρίκαλα προς όλες τις Αθηναϊκές εφημερίδες προς αναδημοσίευση των άρθρων, προέρχονταν από την εφημερίδα «Θάρρος» των Τρικάλων.

Η εφημερίδα «Θάρρος» πληροφορεί ότι ένας στρατιώτης δεν συγκρατήθηκε και πυροβόλησε κατά του πλήθους δίνοντας το σύνθημα να πυροβολήσουν όλοι οι στρατιώτες ταυτόχρονα.

Σύμφωνα με την εφημερίδα «Θάρρος», για την σφαγή ευθύνονται:

- οι εβραίοι
- οι κομμουνιστές
- οι εβραίοι κομμουνιστές

Η εφημερίδα «Η ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ» μη ενστερνιζόμενη την εβραιοκομμουνιστοφοβική προπαγάνδα της εφημερίδας «Θάρρος», στις 7/2/1925 δημοσιεύει τηλεγράφημα που στάλθηκε από την Καρδίτσα που περιγράφει αναλυτικά τα γεγονότα και αντικρούει τον ισχυρισμό ότι οι στρατιώτες ήταν οι δολοφόνοι.

ΑΙ ΣΚΗΝΑΙ ΤΩΝ ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ

Κατά τηλεγράφημα εκ Καρδίτσας, αι σκηναί των Τρικκάλων διετράχθησαν ως εξής:

Την Δευτέραν περί ώραν 1ην μ.μ. συνήλθον εις Τρίκαλα, κατόπιν προσκλήσεως της Ενώσεως Παλαιών Πολεμιστών , περί τας 7.000 αγρόται και εργαζόμενος πληθυσμός Τρικκάλων καθώς και άπασαι αι εργάτριαι και εν σώματι με επί κεφαλής μαύρην σημαία κρατουμένην υπό γυναικών, μετέβησαν εις την Νομαρχίαν όπως επιδώσουν εις την Κυβέρνησιν ψήφισμα δια μέσου του Νομάρχου, δια του οποίου εξήτουν την αναγνώρησιν κατοχής υπό των αγροτών μοναστηριακών κτημάτων Καλαμπάκας και λοιπών καταληφθέντων Τσιφλικίων της επαρχίας Τρικκάλων, καθώς και διαμαρτυρίαν κατά του μελετωμένου πολέμου εξ αιτίας του Πατριάρχου. Η αστυνομία , φρουρούσα την γέφυραν του ποταμού , του διερχομένου μέσον της πόλεως και εμποδίζουσα την διάβασιν του πλήθους, υπεχώρησε προ επιθέσεως αγροτοεργατών, οίτινες εν σώματι κατηθύνθησαν προς την Νομαρχίαν, αποστείλαντες επιτροπήν προς επίδοσιν του ψηφίσματος. Νομάρχης , αρνηθείς την παραλαβήν του ψηφίσματος, διέταξε την κράτησιν εντός της Νομαρχίας της επιτροπής, προφανώς ενεργών επί προσχεδιασμένου προγράμματος προς πρόκλησιν αιματοχυσίας. Εν τω μεταξύ κατέφθασε σύνταγμα πεζικού μετά εξ πολυβόλων, τα οποία ετοποθετήθησαν εις τας γεφύρας του ποταμού και άλλα επίκαιρα σημεία της πόλεως και κατόπιν συμβουλίου του νομάρχου, του αντισταγγελέως, συνταγματάρχου Καβράκου, και υπολοχαγού Ζοζία , διετάχθη βίαια διάλυσις του πλήθους, όπερ όμως δεν διελύετο επιμένον να εξέλθη ο Νομάρχης εις τον εξώστην.

Τότε εδόθη δια σαλπίγγων το σύνθημα του πυρός. Ήρχισαν να βάλουν τα πολυβόλα και ο στρατός, πλήν όμως εις τον αέρα.

Αι εργάτριαι τότε ανέβησαν εις τον εξώστην της Νομαρχίας , κραυγάζουσαι προς τους στρατιώτας να μην σκοτώσουν τους αδελφούς των. Οι στρατιώται έπαυσαν τα πυρά.

Τούτο ετρόμαξε τους αξιωματικούς και ηνάγκασε τούτους να βάλουν δια πιστολίων εναντίον του πλήθους.

Κατά την ομολογίαν αυτοπτών μαρτύρων ο νομάρχης, ο αντισταγγελεύς , ο συνταγματάρχης Καβράκος και ο υπολοχαγός Ζοζιάς εθεάθησαν πυροβολούντες από τα παράθυρα της Νομαρχίας.

Το πλήθος εξαγριωθέν , ελιθοβόλησε το Νομαρχιακόν κατάστημα.

Εκ της συγκεράς αυτής επιθέσεως εφονεύθησαν οι εργάται: Ράδος, Δάλας, Νταβάρας, Σταφίκος. Αγρόται δε διαφόρων χωρίων Βουτσέλας, Κούτσας, Πρέντας και μία δωδεκαετής εργάτρια. Ετραυματίσθησαν δε πλέον των δεκαπέντε, προ παντός αγρόται, άπαντες δια πιστολίων.

Ο νομάρχης εξήτησεν ενίσχυσιν από την Λάρισσαν. Εστάλη δι εκτάκτου αμαξοστοιχίας μεγάλη δύναμις ευζώνων.

Αι αρχαί συλλαμβάνουν αθρόως τη υποδείξει των οργάνων του φασισμού τους εργάτας και επαγγελματίας, τους οποίους υποβάλουν εις ιεράν εξέτασιν.

Μέχρι σήμερον συνελήφθησαν πλέον των 35, εξ ων δύο γυναίκες, καταζητουμένων πλήστων άλλων. Οι κρατούμενοι ευρίσκονται εν απομονώσει, μη επιτρεπομένης ουδέ της τροφοδοσίας των. Οι εργάται Τρικκάλων περνούν ημέρας μαρτυρίου. Το Εργατικόν Κέντρον σήμερον θα ζητήση την κατάπαυσιν των διωγμών, αποφυλάκισιν των κρατουμένων και νεκροψίαν επί των φονευθέντων. Οι οικείοι των θυμάτων υποβάλλουν μήνυσιν κατά των δολοφόνων.

ΠΩΣ ΕΓΕΝΟΝΤΟ ΑΙ ΣΚΗΝΑΙ ΤΩΝ ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ

ΑΙ ΣΚΗΝΑΙ ΤΩΝ ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ

Κατά τηλεγράφημα ἐκ Καρδίτσας, αἰ σκηναὶ τῶν Τρικκάλων διεπράχθησαν ὡς ἔξῃ :

Τὴν Δευτέραν περὶ ὥραν 11ην μ.μ. συνήλθον εἰς Τρίκκαλα, κατόπιν προσελήθει τῆς Ἐνώσεως Ἑλλήνων Ἡολομιστῶν, περὶ τῆς 7.000 ἀγρόται καὶ ἐργαζόμενος πλὴν θυμῶδε Τρικκάλων καθὼς καὶ ἔπαισε αἱ ἐργάτριαι καὶ ἐν σώματι μὲ ἐπὶ κεφαλῆς μαύρην σημαίαν κρατούμενην ὑπὸ γυναικῶν, μετέβησαν εἰς τὴν Νομαρχίαν ὅπως ἐπιβίωσιν εἰς τὴν ἐκυβέρνησιν ψήφισαι διὰ μέσου Νομάρχου, δὲ τοῦ ὁποῖου ἐξήχτησαν τὴν ἀναγνώρισιν κατοχῆς ὑπὸ τῶν ἀγροτῶν μοναστηριακῶν κτημάτων ἐκκαταπάσας καὶ λοιπῶν κτηληφθέντων Τριτλιῶν τῆς ἐπαρχίης Τρικκάλων, καθὼς καὶ διαμαρτυροῦνται κατὰ τοῦ μελετωμένου πόλεμου ἐξ αἰτίας τοῦ Ἡεταρίρχου. Ἐξ ἐστουμίας, φρουροῦσα τὴν γέφυραν τοῦ ποταμοῦ, τοῦ διερχομένου μέσον τῆς πόλεως καὶ ἐμποδίζουσα τὴν διέβασιν τοῦ πληθους, ὁπεχώρησε πρὸ ἐπιβίωσεως ἀγροτοεργατῶν, οἵτινες ἐν σώματι, κτηνηφθέντες πρὸς τὴν Νομαρχίαν, ἀποστείλαντες ἐπιτροπὴν πρὸς ἐπιβίωσιν τοῦ ψηφίσματος, Νομάρχης, ἀρνήθη τὴν παραλαβὴν τοῦ ψηφίσματος, διέταξε τὴν κράτησιν ἐντὸς τῆς Νομαρχίης τῆς ἐπιτροπῆς, προφανῶς ἐνεργῶν ἐπὶ προσχεδιασμένου προγράμματος πρὸς πρόκλησιν κίματοχυσίας.

Ἐν τῷ μεταξὺ κατέφθασε σύνταγμα πεζικῶν μετὰ εἰς πολυθάλων, τὰ ὁποῖα ἐτοπηδότηθησαν εἰς εἰς γεφύρας τοῦ ποταμοῦ καὶ ἄλλα ἐπίκαιρα σημεῖα τῆς πόλεως καὶ κατόπιν συμβουλίου τοῦ νομάρχου, τοῦ ἀντιστασιαγγελέως, συνταγματάρχου ἐκαθρέκτου, καὶ ὑπολοχαγοῦ Ζοζία, διετάχθη διεξίαι διὰ λυσι τοῦ πληθους, ὅπερ ἡμῶς δὲν διελάττω ἐπιμένον νὰ ἐξέλθῃ ὁ Νομάρχης εἰς τὴν ἐξουσίαν.

Τότε ἐδόθη διὰ σαλπύγγων τὸ σύνθημα τοῦ πυρός. Ἐρχισαν νὰ δάλλουν τὰ πολυθάλια καὶ ὁ στρατός, πλὴν ἡμῶς εἰς τὸν ἀέρα.

Αἱ ἐργάτριαι τότε ἀνέβησαν εἰς τὸν ἰξώστην τῆς Νομαρχίης, κραυγάζουσαι πρὸς τοὺς στρατιώτας νὰ μὴ σκοτώσῃν τοὺς ἀδελφούς των. Οἱ στρατιῶται ἔπαισαν ἀπὸ τῆς.

Τοῦτο ἀρρώμαξε τοὺς ἀξίωματικούς καὶ ἠνάγκασε τοὺς νὰ δάλλουν διὰ πιστολῶν ἐναντίον τοῦ πληθους.

Ἐκατὰ τὴν ὁμολογίαν αὐτοπτῶν μαρτύρων ὁ νομάρχης, ὁ ἀντιστασιαγγελέας, ὁ συνταγ-

ματάρχης ἐκαθρέκτου καὶ ὁ ὑπολοχαγὸς Ζοζίας ἐθεάθησαν πυροβολοῦντες ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς Νομαρχίης.

Τὸ πλῆθος ἐξήχτησεν, ἀποδοῦλας τὴν Νομαρχεαὴν κατ' ἄστυγμα.

Ἐκ τῆς συγκυρίας αὐτῆς ἐπιβίωσεως ἐφανεώθησαν οἱ ἐργάται: Ἐγῶς, Δόλλας, Νταδάρης, Σταφίνας, Ἄγροται δὲ διεκφόρων χωρίων Βουσίλας, Κούτσας, Ἠρέντας καὶ μία δωδεκαετής ἐργάτρια. Ἐστραυματίσθησαν δὲ πλὴν τῶν δεκαπέντε, πρὸ πάντων τῶν ἀγροτῶν, ἄπαντες δὲ πιστολῶν.

Ὁ νομάρχης ἐξήχτησεν ἐνίσχυσιν ἀπὸ τὴν Ἀθήρσιν. Ἐστάλη, δι' ἐκτόκτου ἀμαξοστοιχίης μεγάλη δύναμις εὐζώνων.

Αἱ ἀρχαὶ συλλαμβάνουσι ἀθρόως τὸ ὑποβίβει τῶν ὀργάνων τοῦ φασισμοῦ τοὺς ἐργάτας καὶ ἐπισημασμένους, τοὺς ὁποῖους ὁποδάλουν εἰς ἱερὰν ἐξέτασιν.

Μέγροι σήμερον συλληφθησαν πλὴν τῶν 38, εἰς ἃν δύο γυναῖκες, κατὰ ζήτουμένων πλείστων ἄλλων. Οἱ κρατούμενοι εὐρίσκονται ἐν ἀπομονώσεσι, μὴ ἐπιτραπομένης οὐδὲ τῆς τροφοδοσίας των. Οἱ ἐργάται Τριτλικῶν περνοῦν ἡμέρας μαρτυρίου. Τὸ Ἐργατικὸν Κέντρον σήμερον δὲ ζήτησὴ τὴν κατάπαυσιν τῶν διωγμῶν, ἀποφασίζουσαν τῶν κρατουμένων καὶ νεκροφίαν ἐπὶ τῶν φονευθέντων. Οἱ οἰκέτοι τῶν θυμάτων ὑποδύλλουν μήνυσιν κατὰ τῶν βολοφόνων.

Ανάμεσα στα πρωτοφανή για την εποχή ψεύδη που δημοσιεύονται από την εφημερίδα Θάρρος και αναπαράγονται από τις Αθηναϊκές εφημερίδες υπάρχει και μία αλήθεια.

«Μετείχον και τρεις τέσσαρες γυναίκες Εβραίοι, μεταξύ των οποίων μία Θωμαΐ τύπος γνωστός. Αι Εβραίοι κομμουνίστριαι, αι μετάσχουσαι του κινήματος ησηχημώνουν χθες ενώπιον του Νομάρχου»

Ο γυναικείος όμιλος που αποτελείτο από τις Ευαγγελία Μέλου, Ιφιγένεια Καραγκούνη, Γιαννούλα Κρασιά, Θωμαή Κυρίτση, Ελένη Τσία από τον εξώστη της Νομαρχίας και καλούσαν από τους στρατιώτες να μην σκοτώσουν τα αδέρφια τους

«Οι στρατιώται ηρνήθησαν να πυροβολήσουν τους αδελφούς των. Κατόπιν τούτου εσηχημάσθη λόχος αξιωματικών όστις και έβαλε με όπλα και πολυβόλα κατά του αόπλου πληθυσμού»

Μετά τη δολοφονία του τυφλού γέροντα Μιχάλη Ράδου και την ομολογία του δολοφόνου Καβράκου με τη δικαιολογία ότι τον σκότωσε επειδή βρισκόταν σε άμυνα, οι γυναίκες συνέλαβαν το Νομάρχη.

Η γερόντισσα Ελένη Τσία, άρπαξε το όπλο ενός χωροφύλακα και αφού το γέμισε όρμησε στο νομάρχη και τον έσυρε στον εξώστη ενώ η Θωμαή Κυρίτση ζήτησε τη θανατική καταδίκη του Καβράκου.

Ο Νομάρχης υπό τον φόβο της απειλής να τον σκοτώσουν οι γυναίκες υποσχέθηκε να φυλακίσει το δολοφόνο αντισυνταγματάρχη Καβράκο.

Τα θύματα της δολοφονικής επίθεσης του Καβράκου συνελήφθησαν «αθρόως τη υποδείξει των οργάνων του φασισμού» και μεταφέρθηκαν στη Λάρισα, άλλα σιδηροδέσμια και άλλα (όπως ο βαριά τραυματισμένος Στέργιος Πράσσας) με φορείο.

Στη Λάρισα υπήρχαν 4 φυλακές, 4 ανήλιαγα μπουντρούμια υπερπλήρη. Κάποια διεστραμμένα μυαλά αρνούσαν τους φυλακισμένους ακόμα και το ψωμί.

Ο γυναικείος όμιλος των Τρικάλων μεταφέρθηκε στη Λάρισα στις 10 Φλεβάρη και αρχικά κλείστηκε στο πειθαρχείο των στρατώνων του ευζωνικού.

Στις 13 Φλεβάρη οι γυναίκες αφού ανακρίθηκαν προφυλακίστηκαν στις γυναικείες φυλακές.

Στις 18 Φλεβάρη απολύθηκαν από τις φυλακές τις Λάρισας 17 τρικαλινοί κρατούμενοι και οι 4 γυναίκες εκτός από τη Θωμαή Κυρίτση.

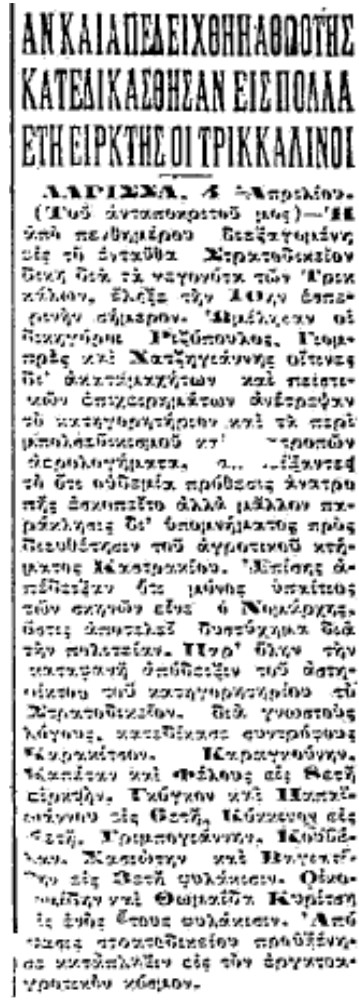
ΘΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ ΚΑΒΡΑΚΟΥ ΜΕΤΑΦΕΡΟΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΑΡΙΣΣΑΝ

ΛΑΡΙΣΣΑ, 13 Φεβρουαρίου. — Θύματα δολοφονικής επίθεσης Καβράκου εξαπολύθησαν με ταφερόμενα άνταρθηα άλλα μὲν σιδηροδέσμια, άλλα δὲ ἐπὶ φορείων. Σήμερον μεταφέρθη εἰς τὴν άνταρθηα κλεινὴν θάλασσαν τριφυλιανισμένης διὰ πειθαρχίας Μπαρδουλῆς ὁ σωφὴρ Στέργιος Πράσσας. Ἡ ἀγανάκτησις τῶν εργατοκρατῶν Θεσσαλίας κηρυσσόμενη με συλλήψεις ἀθώων εργατοκρατῶν.

Στο Στρατοδικείο της Λάρισας 31.3.1925/4.4.1925 , αφού εξετάστηκαν οι μάρτυρες κατηγορίας, ο πρόεδρος του στρατοδικείου αφαίρεσε το λόγο από τους μάρτυρες υπεράσπισης και δήλωσε στον δικηγόρο Γιομπρέ ότι αφαιρεί το δικαίωμα υπεράσπισης των κατηγορουμένων.

ΑΝ ΚΑΙ ΑΠΕΔΕΙΧΘΗ Η ΑΘΩΟΤΗΣ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΘΗΣΑΝ ΕΙΣ ΠΟΛΛΑ ΕΤΗ ΕΙΡΚΤΗΣ ΟΙ ΤΡΙΚΚΑΛΙΝΟΙ
4/4/1925.

«Η από πενθημέρου διεξαγωμένη εις το ενταύθα Στρατοδικείον δίκη δια τα γεγονότα των Τρικκάλων, έληξε την 10^{ην} εσπερινήν σήμερον. Ωμίλησαν οι δικηγόροι Ριζόπουλος, Γιομπρές και Χατζηγιάννης οίτινες δι' άκαταμαχήτων και πειστικών επιχειρημάτων ανέτρεψαν το κατηγορητήριον και τα περιμπολσεβικισμού και ανατροπών αερολογήματα, αποδείξαντες το ότι ουδεμία πρόθεσις ανατροπής εσκοπείτο αλλά μάλλον παράκλησις δι' υπομνήματος προς διευθέτησιν του αγροτικού κτήματος Καστρακίου. Επίσης απέδειξαν ότι μόνος υπαίτιος των σκηνών είναι ο Νομάρχης όστις αποτελεί δυστύχημα διά την πολιτείαν. Παρ' όλην την καταφανή απόδειξιν του αστηρίκτου του κατηγορητηρίου το Στρατοδικείον, δια γνωστούς λόγους, κατεδίκασε συντρόφους Καρακίτσον, Καραγκούνην, Καπέταν και Φελούς εις δετή ειρκτήν, Γκόγκον και Παπαϊωάννου εις δετή, Κόκκινον εις 4ετή, Γριμπογιάννη, Κουβέλαν, Χασιώτην και Βαγιατίδην εις 3ετή φυλάκισιν. Οικονομίδην και Θωμαΐδα Κυρίτση εις ενός έτους φυλάκισιν. Απόφασις στρατοδικείου προξένησε κατάπληξιν εις τον εργατοαγροτικόν κόσμον».

Το 18χρονο κορίτσι Θωμαή Κυρίτση καταδικάστηκε σε ένα χρόνο φυλακή επειδή κρατούσε τη μαύρη σημαία, τη σημαία μαυρίλας της απελπισίας και της «φρικώδους καταπτώσεως εις ην ευρίσκονται οι γεωργικοί πληθυσμοί».

Το 18χρονο κορίτσι Θωμαή Κυρίτση καταδικάστηκε σε ένα χρόνο φυλακή επειδή και επειδή άρπαξε το Νομάρχη ζητώντας την «εις θάνατον» καταδίκη του δολοφόνου Καβράκου, ενώ η γριούλα Ελένη Τσία αν και είχε συλληφθεί επειδή τράβηξε τον Νομάρχη και τον έσυρε στον εξώστη της Νομαρχίας δεν καταδικάστηκε, προφανώς για να μη θιγεί η «ανδρική στάση» του Νομάρχη και του δολοφόνου Καβράκου.

Μετά τα γεγονότα, κάποιοι από τους εβραίους των Τρικάλων «τύπιοι γνωστοί», αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την πόλη και να εγκατασταθούν στο Βόλο ή τη Λάρισα.

Όσοι «τύπιοι γνωστοί» παρέμειναν στα Τρίκαλα, το 1944 εγκατέλειψαν την πόλη επιβιβαζόμενοι στο «μακρύτερο τραίνο του θανάτου» με προορισμό το Auschwitz-Birkenau.

Η εντολή δολοφονίας των άοπλων αγροτοεργατών των Τρικάλων και η εκτέλεση του τυφλού γέροντα Ράδου, δυστυχώς δεν είναι τα μόνα ατιμώρητα εγκλήματα του Καβράκου. Με την ελπίδα να γίνει ενδελεχής έρευνα για την επαλήθευση της δολοφονικής και δοσιλογικής δράσης του Καβράκου, καταθέσαμε στη Βουλή το βιογραφικό του Χρήστου Καβράκου σύμφωνα με τις υπάρχουσες ιστορικές πηγές:

1. Συμμετείχε ως λοχίας και καταδότης στη σφαγή του Κιλελέρ το 1910 και ως ψευδομάρτυρας στην δίκη που έγινε στις 19.6.1910-23.6.1910 στο Κακουργιοδικείο Λαμίας.
2. Έδωσε εντολή δολοφονίας 7 ατόμων στην πρώτη εργατοαγροτική εξέγερση στην Ελλάδα, το Τρικαλινό Κιλελέρ 2 Φλεβάρη 1925, ο ίδιος εκτέλεσε τον τυφλό γέροντα Ράδο , ήταν ψευδομάρτυρας στην δίκη των αγροτών στο Στρατοδικείο της Λάρισας 31.3.1925/4.4.1925 με αποτέλεσμα την καταδίκη των θυμάτων του.
3. Στις 23 Απριλίου 1935 ήταν στρατοδίκης στην Δίκη των Πολιτικών Αρχηγών και στις 5 Μαΐου 1935 καταδίκασε σε θάνατο για «εσχάτη προδοσία» τους: Ελευθέριο Βενιζέλο, Νικόλαο Πλαστήρα, Ιωσήφ Κούνδουρο και Εμμανουήλ Τζανακάκη.
4. Δεν πολέμησε στον Ελληνοϊταλικό Πόλεμο και προσπάθησε να εμποδίσει τους Ευέλπιδες να ανταποκριθούν στα διαγγέλματα της Κυβέρνησης για συνέχιση του αγώνα στην Κρήτη παίρνοντας την απάντηση «Στρατηγέ, Ουδείς δύναται να διατάξη την Σχολήν Ευελπίδων να παραδοθή εις τους Γερμανούς». Ενώ οι ευέλπιδες πέφτουν πολεμώντας στο Κολυμπάρι, το Μάλεμε, τη Σπηλιά ,τα Δελιανά και τα Γριμπιανά ο Καβράκος δρέπει τις πρώτες δάφνες του δοσιλογισμού, ως αναπληρωτής πρόεδρος του Ανώτατου Στρατιωτικού Συμβουλίου του αιχμάλωτου στρατού μας.
5. Στις 27 Απριλίου 1941, ως στρατιωτικός διοικητής της Αθήνας παρέδωσε χαμογελαστός τα «κλειδιά» της πόλης στον Γερμανό αντισυνταγματάρχη Φον Σέιμπεν, αφού προηγουμένως είχε φροντίσει για την ασφαλή είσοδο των κατακτητών.
6. Τον Ιούνιο του 1941 παρουσιάστηκε αυτοβούλως για να συμμετέχει στο ναζιστικό πρόγραμμα γενοκτονίας του Ελληνικού λαού και καθ' όλη τη διάρκεια του Μεγάλου Λιμού ως διευθυντής της ΚΥΔΕΠ (Κεντρική Υπηρεσία Διαχείρισης Εγχώριας Παραγωγής) και της ΚΕΠΕΣ (Κεντρική Επιτροπή Προστασίας Εγχωρίου Σιτοπαραγωγής), φρόντισε για την συγκέντρωση των αγροτικών προϊόντων προκειμένου να διατεθούν για τις ανάγκες της Βέρμαχτ και του γερμανικού πληθυσμού, σύμφωνα με τις κατευθυντήριες γραμμές του Göring.(«Grüne Mappe») Η συνέργειά του στο έγκλημα της γενοκτονίας του Ελληνικού λαού, κρίνεται απόλυτα επιτυχής:
 - 300.000-360.000 θάνατοι από την πείνα
 - 90% θνησιμότητα στα νεογέννητα
 - 80% θνησιμότητα στα βρέφη
 - μόνιμες βλάβες από τον υποσιτισμό στους επιζώντες
7. Τον Ιούλιο του 1944 , έχαιρε εκτίμησης από τους ναζί αφέντες του, κατατασσόταν μεταξύ των μεγαλύτερων κουίσλινγκ (quisling = κουίσλινγκ, δωσίλογος, προδότης του έθνους) και ήταν υποψήφιος για τη διαδοχή του δωσίλογου πρωθυπουργού Ι. Ράλλη.
8. «Ο Χρήστος Καβράκος φέρεται ως εκτελεσμένος από τον ΕΛΑΣ κατά τα Δεκεμβριανά, με μοναδική πηγή τα κείμενα του γνωστού υποστηρικτή της χούντας, Πέτρου Γαρουφαλιά, ενώ υπάρχουν προφορικές μαρτυρίες και εμφανείς ενδείξεις ότι ακολούθησε τους ναζί κατά την αποχώρησή τους από την Ελλάδα».

Ένα από τα λιγότερο γνωστά εγκλήματα, είναι η δράση του Καβράκου ως αναπληρωτή προέδρου του Ανώτατου Στρατιωτικού Συμβουλίου το Μάη του 1941, που οδήγησε στην εξόντωση ηρώων του Αλβανικού Μετώπου. Με την ΕΠΙΣΤΟΛΗ 16.10.19-36, έθεσα ερωτήματα που αναμένουν απαντήσεις μέσα από ενδελεχή έρευνα και επαλήθευση:

Σύμφωνα με τη ΣΥΜΒΑΣΗ ΣΥΝΘΗΚΟΛΟΓΗΣΗΣ ΤΗΣ 23 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1941 και συγκεκριμένα:

Άρθρον 2ον. Οι ανήκοντες εις την Ελληνικήν Στρατιάν Ηπείρου— Μακεδονίας είναι αιχμάλωτοι πολέμου...Οι Έλληνες αιχμάλωτοι πολέμου θα συγκεντρωθώσιν επί του παρόντος εις στρατόπεδα συγκεντρώσεως.

Άρθρον 3ον. **«...Ο εφοδιασμός και ιατρική περίθαλψις των εν αιχμαλωσία στρατευμάτων είναι κατ αρχήν έργον της Ανωτάτης Ελληνικής Διοικήσεως».**

Η 5η Μεραρχία, η Μεραρχία των Κρητών, αποτελείτο από 22.228 άνδρες. «Άπαν το εν τη νήσω πολεμικόν υλικόν μέχρι και του τελευταίου κιβωτίου πυρομαχικών και παν μεταφορικόν μέσον μέχρι και του τελευταίου αυτοκινήτου ή ημιόνου, επιταχθέντα εφορτώθησαν διά το Αλβανικόν μέτωπον». Η 5η Μεραρχία, η Μεραρχία των Κρητών, που είχε ανδραγαθήσει στο αλβανικό Μέτωπο είχε τις μεγαλύτερες απώλειες από όλες τις άλλες Ελληνικές Μεραρχίες.

Μετά τη συνθηκολόγηση, η 5η Μεραρχία παρέδωσε τον οπλισμό της και προσπάθησε ανεπιτυχώς να επιστρέψει στην Κρήτη. Οι δοσίλογοι, προκειμένου να διευκολύνουν τους ναζι αφέντες τους στον πόλεμο που συνεχιζόταν στην Κρήτη, εμπόδισαν με κάθε τρόπο την επιστροφή της Μεραρχίας των Κρητών για την υπεράσπιση της μόνης ελεύθερης και εκτός επιρροής τους περιοχής της Ελλάδας. Μερικές χιλιάδες εξαντλημένοι Κρήτες μαχητές συρρέουν στην Αθήνα, διανυκτερεύουν στο Ζάππειο και τον Εθνικό Κήπο, κοιμούνται στο γρασίδι, λιμοκτονούν.

Το Μάιο του 1941 ο Καβράκος εντελώς συμπτωματικά, είναι αναπληρωτής πρόεδρος του Ανώτατου Στρατιωτικού Συμβουλίου και συνυπεύθυνος για τον εφοδιασμό της αιχμάλωτης Μεραρχίας των Κρητών. Στο Παναθηναϊκό Στάδιο οργανώνεται συσσίτιο για τα τους άνδρες της 5ης Μεραρχίας. Το συσσίτιο είναι παγίδα, στήνεται μπλόκο και όσοι λιμοκτονούντες Κρήτες μαχητές προσήλθαν με την προσδοκία ενός ξεροκόμματος συλλαμβάνονται. Παράλληλα γίνονται εκκαθαριστικές επιχειρήσεις για την ανακάλυψη Κρητών και σε αρκετές περιπτώσεις όσοι συλλαμβάνονται εκτελούνται επί τόπου. Οι δοσίλογοι χρησιμοποιούν το πρόσχημα ότι οι Κρήτες πρόκειται να χρησιμοποιηθούν ως εργάτες σε έργα οδοποιίας και αγροτικές εργασίες. Οι 1.500 Κρήτες που συνελήφθησαν στο μπλόκο του υποτιθέμενου συσσιτίου στο Παναθηναϊκό Στάδιο, στέλνονται στα Τρίκαλα.

Χαρακτηριστική είναι η δραματική εγκύκλιος με αρ.πρωτ.14726/22.5.1941 του Νομάρχη Τρικάλων Κ. Χατζημήτρου προς τους Γεωργικούς Συνεταιρισμούς του νομού για την υποδοχή των 1.500 Κρητών ηρώων του Αλβανικού μετώπου και την παροχή τροφής, εργασίας και στέγης. Για το σκοπό αυτό η Νομαρχία Τρικάλων συστήνει Κεντρική Επιτροπή αποτελούμενη από το Νομάρχη, τον Προϊστάμενο της Γεωργικής Υπηρεσίας και από τον Διευθυντή της Ένωσης Γεωργικών Συνεταιρισμών Τρικάλων. Τον Ιούνιο του 1941, ο Καβράκος αναλαμβάνει Γενικός Διευθυντής της Πανελληνίας Ένωσης Γεωργικών Συνεταιρισμών και εντελώς συμπτωματικά, οι 1.500 Κρήτες στέλνονται στο Ιταλικό στρατόπεδο Casa preventiva των Τρικάλων (πρώτος τόπος λειτουργίας του στρατοπέδου ήταν τα κτίρια της Ένωσης Γεωργικών Συνεταιρισμών Τρικάλων). Τον Αύγουστο του 1941, ο Καβράκος ως διευθυντής της ΚΥΔΕΠ και της ΚΕΠΕΣ, περιοδεύει στη Θεσσαλία προς αρπαγή των αγροτικών προϊόντων προκειμένου να διατεθούν για τις ανάγκες της Βέρμαχτ και του γερμανικού πληθυσμού, σύμφωνα με τις κατευθυντήριες γραμμές του Göring. Εντελώς συμπτωματικά, οι 1.500 Κρήτες στέλνονται στο ασφαλέστερο και ειδικά διαμορφωμένο για αυτούς στρατόπεδο συγκέντρωσης της Λάρισας. Το στρατόπεδο της Λάρισας (τόπος λειτουργίας του στρατοπέδου ήταν οι παλιοί στρατώνες) είχε μετατραπεί σε φρούριο, με έξι γραμμές αγκαθωτό συρματοπλεγμα, έναν πύργο παρακολούθησης κάθε 15 ή 20 μέτρα και ένα ελαφρύ πολυβόλο σε κάθε σκοπιά. Το στρατόπεδο φυλασσόταν από Ιταλούς στρατιώτες. Το στρατόπεδο της Λάρισας ήταν το πρώτο από τα τρία μεγάλα στρατόπεδα συγκέντρωσης που λειτούργησαν στην Ελλάδα (Χαϊδάρι, Θεσσαλονίκη, Λάρισα), κατά την περίοδο της Κατοχής. Ήταν στρατόπεδο θανάτου στα πρότυπα των ναζιστικών στρατοπέδων εξόντωσης από πείνα, στερήσεις και καταναγκαστική εργασία. «Οι συνθήκες διαβίωσης στο στρατόπεδο συγκέντρωσης της Λάρισας ισοδυναμούσαν με θανατική ποινή» Το στρατόπεδο Λάρισας, στρατόπεδο θανάτου από πείνα, στερήσεις και καταναγκαστική εργασία, εγκαινιάστηκε από τους 1.500 Κρήτες της ηρωικής 5ης Μεραρχίας, τον Αύγουστο του 1941. Τους πρώτους μήνες, οι εγκλειστοί του στρατοπέδου ήταν αποκλειστικά Κρήτες μαχητές και μερικούς μήνες αργότερα προστέθηκαν κομμουνιστές, εξόριστοι από την Ακροναυπλία, πατριώτες ως ύποπτοι συνεργασίας με το ΕΑΜ, όμηροι, γυναίκες και παιδιά

κάτω των 12 ετών. «Σύμφωνα με τα κατηγορητήρια του "Ελληνικού Εθνικού Γραφείου Εγκλημάτων Πολέμου", κατά το 1942 εκτελέστηκαν άνευ δίκης μέσα στο στρατόπεδο πάνω από 250 κρατούμενοι. Οι εκτελεσμένοι απ' αυτό το στρατόπεδο υπολογίζονται συνολικά σε 800 περίπου... Ο Ερυθρός Σταυρός ανεβάζει σε 1.210 τους κρατούμενους που εκτέλεσαν οι ναζί». Από το στρατόπεδο θανάτου της Λάρισας στις 6/6/1943 ξεκίνησαν για το Κούρνοβο και την Αθανασία «οι Άγιοι 106». Από τους 1.500 Κρήτες που μαρτύρησαν στο στρατόπεδο θανάτου της Λάρισας μόνο 500 επέζησαν και απελευθερώθηκαν, επειδή δεν ήταν Εβραίοι ή κομμουνιστές αλλά Κρήτες αιχμάλωτοι πολέμου, βενιζελικοί κατά παράδοση.

Ερώτηση Θα σας παρακαλούσα να γίνει ενδελεχής διερεύνηση για την ορθότητα των αναφερομένων και για πιθανή συνέργεια των δοσιλόγων συμπεριλαμβανομένου και του Καβράκου σε Εγκλήματα πολέμου, καθώς επίσης αν τα κίνητρα των δοσιλόγων που επεδίωκαν την εξόντωση των μαχητών της 5^{ης} Μεραρχίας ήταν ιδεολογικοπολιτικά με σαφή προσανατολισμό, λαμβάνοντας υπ' όψιν τις δημοκρατικές καταβολές των Κρητών.

➤ Οι Κρήτες, στο πρόσφατο παρελθόν είχαν εξεγερθεί προασπιζόμενοι τη Δημοκρατία όχι μόνο στο βενιζελικό κίνημα της 1ης Μαρτίου 1935. Ενώ ο ναζισμός και ο φασισμός κυριαρχούσαν στην Ευρώπη και αναμενόταν παγκόσμια σύρραξη, οι Κρήτες ξεσηκώθηκαν κατά της Μεταξικής δικτατορίας με το Κίνημα των Χανίων της 29 Ιουλίου 1938, ζητώντας «άμεσον απομάκρυνση της τυραννικής Κυβερνήσεως Μεταξά, την αποκατάσταση του κράτους του νόμου και των λαϊκών ελευθεριών και τον σχηματισμόν Κυβερνήσεως Εθνικής Σωτηρίας εκ των αρίστων Ελλήνων, αδιακρίτως πολιτικών παρατάξεων, προς αντιμετώπισιν των αμεσοτάτων εσωτερικών και εξωτερικών κινδύνων, τους οποίους διατρέχει η χώρα μας και διά την δημιουργίαν μιας νέας Ελλάδος, πράγματι ηνωμένης ψυχικώς και ικανής να αντιμετωπίσει με σθένος και φρόνησιν τας δυσκόλους στιγμάς, που διέρχεται η ανθρωπότης». Στις 22 Αυγούστου 1938, το Έκτακτο Στρατοδικείο Χανίων που έστησε ο Τσολάκογλου, καταδίκασε σε θάνατο τους: Αριστομένη Μητσοτάκη, Ιωάννη Μουντάκη, Μανούσο Βουλουδάκη και Εμμανουήλ Μπακλατζή.

➤ Η 5η Μεραρχία, η Μεραρχία των Κρητών είχε ανδραγαθήσει στο αλβανικό Μέτωπο τη στιγμή που οι δοσίλογοι που σύμφωνα με τους ναζί αφέντες τους ήταν «τα πρόσωπα του ηττημένου λαού που δεν είχαν ούτε χαρακτήρα ούτε τιμή και βοήθησαν στο έργο της ολοκληρωτικής υποδούλωσης των συμπατριωτών τους κατά τρόπο πολύ σκληρότερο και ανοικτίρμονα από εκείνον που θα μεταχειριστεί ένα οποιοδήποτε ξένο κτήνος».

Τέλος επαναλαμβάνω ότι:

«Ο Χρήστος Καβράκος φέρεται ως εκτελεσμένος από τον ΕΛΑΣ κατά τα Δεκεμβριανά, με μοναδική πηγή τα κείμενα του γνωστού υποστηρικτή της χούντας, Πέτρου Γαρουφαλιά, ενώ υπάρχουν προφορικές μαρτυρίες και εμφανείς ενδείξεις ότι ακολούθησε τους ναζί κατά την αποχώρησή τους από την Ελλάδα».

Ο Καβράκος που είχε καταγγεληθεί ως δοσίλογος από το ΕΑΜ, μέλος της Κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας και από τον OSS (Γραφείο Στρατηγικών Υπηρεσιών: Office of Strategic Services, OSS ήταν υπηρεσία πληροφοριών που σχηματίστηκε από τις ΗΠΑ ως συντονιστικό όργανο των κατασκοπευτικών δραστηριοτήτων πίσω από τις εχθρικές γραμμές για την απόκτηση κυρίως στρατιωτικής φύσεως πληροφοριών κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Υπήρξε ο πρόγονος της CIA.), παρέμενε ασύλληπτος μέχρι το Δεκέμβριο του 1944.

Ο Καβράκος σύμφωνα με τον Γαρουφαλιά και το κηδεύσιμο, εκτελέστηκε το απόγευμα της 6ης Δεκεμβρίου 1944 στον Άγιο Πέτρο Υμηττού. Το απόγευμα της 6^{ης} Δεκεμβρίου 1944 και ώρα 5.30μμ σύμφωνα με τον διοικητή της Γ' Ορεινής Ταξιαρχίας Θρασύβουλο Τσακαλώτο ή ώρα 5μμ περίπου σύμφωνα με τον ΕΛΑΣ, ο «Άγιος Πέτρος» Υμηττού είχε καταληφθεί από την Γ' Ορεινή Ταξιαρχία.

Ο Καβράκος σχεδόν 5 μήνες μετά το «θάνατό» του, θεωρείται επισήμως νεκρός με βάση την πιστοποίηση του ιατροδικαστή Δημητρίου Καψάσκη. Είχε προηγηθεί η ενημέρωση της ψευδοκυβέρνησης των δοσιλόγων από τον Hermann Neubacher (επικεφαλή του Υπουργείου Εξωτερικών της Βιέννης για τη Σερβία, Μαυροβούνιο, Αλβανία και Ελλάδα) για την επικείμενη άφιξη των αμερικανικών στρατευμάτων και ότι «δεν μπορούσε να κάνει τίποτα περισσότερο για αυτούς».

Ο Καβράκος κατά τον Γαρουφαλιά εκτελέστηκε δια τυφεκισμού, στον Άγιο Πέτρο Υμηττού και βρέθηκε «ανάνδρως κατακρεουργηθείς υπό των ελασιτών στο φρέαρ Αγ. Πέτρου (Υμηττού)» σύμφωνα με το κηδεύσιμο, πέντε σχεδόν μήνες αργότερα.

Το γεγονός είναι ότι ο νεκρός που κηδεύτηκε ως «ανάνδρως κατακρεουργηθείς υπό των ελασιτών» στις 29/4/1945, δεν βρέθηκε στο φρέαρ Αγ. Πέτρου (Υμηττού).